

Anthony Ryan

Píseň krve

Přeložil Jakub Kalina

624 s., váz., 389 Kč

ISBN 978-80-7491-173-6

Vychází 27. listopadu 2014

O autorovi

Anthony Ryan (nar. 1970) pochází ze Skotska, vystudoval historii a po většinu svého dospělého života žije a pracuje v Londýně. Dlouho byl zaměstnán v britské státní správě a po úspěchu svého prvního románu *Píseň krve* (2013) začal psát na plný úvazek. V češtině vyjde i druhý díl plánované trilogie *Tower Lord* (Pán věže). V současnosti pokračuje v psaní sci-fi série *Slab City Blues*, která vychází v elektronické podobě, a pracuje na nové fantasy sérii.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Píseň krve* najdete zde:

<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/986>

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Vélin Al Sorna, zasvěcený Šestému řádu, byl od dětství cvičen k boji a zabíjení ve službách Víry. Řád se stal jeho jedinou rodinou. Vélinův otec sloužil jako rytíř králi Janusovi, panovníkovi Sjednoceného království, rozhodl se však Vélinu zbavit jeho práv a v pouhých deseti letech ho zanechal na práhu Šestého řádu. Chlapec ho za to nenávidí. Během pobytu v řádu se Vélin dozvídá zatím netušené podrobnosti o své matce, která zemřela, když byl ještě dítě. Postupně také odhaluje důvody, jež jeho otce vedly k tomu, že ho řádu svěřil. Jedna pravda je však důležitější než všechny ostatní: Vélin Al Sornu čeká budoucnost, kterou má teprve pochopit. Budoucnost, jež změní nejen království, ale také celý svět.

Více informací o autorovi a knize

Vychází první díl fantasy trilogie Anthonyho Ryana *Stín krkavce: Píseň krve*

Britský spisovatel Anthony Ryan svou první knihu, fantasy román *Píseň krve*, psal více než šest let a rukopis odmítli všichni agenti, které oslovil. Rozhodl se proto vydat jej sám jako e-knihu a brzy měl na stole smlouvu na kompletní trilogii *Stín krkavce*. První díl *Píseň krve* se objevil ve výběru Amazonu mezi 10 nejlepšími knihami roku 2013, začala se prodávat zahraniční práva a Ryan se stal spisovatelem na plný úvazek. Kromě trilogie se věnuje také projektu krátkých sci-fi próz *Slab City Blues*, které opět publikuje sám. V současnosti pracuje na nové fantasy sérii.

Ohlasy

Anthony Ryan je nový autor fantasy, který je předurčen k tomu, aby do tohoto žánru otiskl svou stopu... Na scénu vstoupil nový mistrovský vypravěč.

Michael J. Sullivan, spisovatel

Hlavní adept na nejpůsobivější debut roku... Píseň krve je silný, impozantní román, který přestože má zdánlivě uzavřený konec, naznačuje pokračování.

SFFWorld.com

Naprosto strhující fantasy od nového výrazného autora nadaného velkým talentem, který prozkoumává témata, jako je válka, víra a věrnost, na pozadí neuvěřitelně akčních scén a umně vypracovaných postav.

BuzzFeed

Fanoušci výpravné epické fantasy, jakou představuje například Kolo času Roberta Jordana nebo Píseň ledu a ohně (Hra o trůny) George R. R. Martina, si tento debut jistě oblíbí.

Library Journal

Ryan rozezněl všechny vysoké tóny epické fantasy — drsné prostředí, prastarou magii, nelítostné intriky, rozpolcenou loajalitu a krvavou akci.

Publishers Weekly

Ta kniha se prostě nedá odložit... Musel jsem ji přečíst co nejdřív, a jakmile jsem byl na konci, přečetl jsem si ji celou znovu, protože jsem se nemohl rozloučit s úžasným světem, který autor vytvořil.

Fantasy Book Critic

Působivě vystavěný svět, rychle ubíhající akce a dobře vykreslené postavy.

Booktopia Blog

Pokud máte rádi styl Rothfusse nebo Sandersona, je tohle ta pravá kniha pro vás. Dějově bohatá epická fantasy s opravdu silnou hlavní postavou. Pohltila mě a rozhodně si chci přečíst další díl.

Felicia Day, americká herečka

Ryanův styl vás přiměje otáčet stránku za stránkou. Výstižné slovní obraty, popisy, které nepolevují, otázky zodpovězené v neočekávaných chvílích, to všechno staví příběh nad průměr žánru.

Frieda Murray, spisovatelka

Rozhovor: Anthony Ryan

„Epická fantasy dává spisovateli prostor, aby vytvořil dějiny vymyšleného světa“

Hromádka nadšených kritik a internetová šeptanda označily román *Píseň krve* za jeden z nejlepších debutů roku na poli epické fantasy a autora Anthonyho Ryana za obrovský talent tohoto žánru. V exkluzivním rozhovoru spisovatel mluví o své práci a inspiraci.

Píseň krve je epická fantasy v každém smyslu tohoto slova — zejména proto, že vám zabralo šest let ji napsat. Proč to trvalo tak dlouho a co bylo tou jiskrou, která všechno zažehla?

S tím, jak dlouho jsem *Píseň krve* psal, měla co do činění práce na plný úvazek a studium historie. Navíc přestože jsem měl jednostránkovou synopsi, nepřipravil jsem si detailní plán, což je pro urychlení procesu psaní velmi užitečné, jak jsem se později naučil. Vždycky je těžké zachytit zrod myšlenky, ale vybavuju si, že základy *Písně krve* klíčily roky a ve skutečnosti se vše neposkládalo dohromady dřív, než jsem začal se studiem historie. Témata náboženského konfliktu a politických intrik se do popředí mé mysli dostaly po jedenáctém září, to mělo pravděpodobně také vliv.

Nejdřív vás ovlivnil Lloyd Alexander se svými *Kronikami Prydainu*, později legendární britský autor fantasy David Gemmell. Co je pro vás na dílech těchto dvou spisovatelů tak výjimečného a jak si myslíte, že vás ovlivnili ve vašem vlastním psaní?

Přestože jsem si jako dítě byl vědom toho, že existuje Tolkien, mé první opravdové seznámení s žánrem fantasy se pojí až s Lloydem Alexanderem, který psal Young Adult fantasy dlouho předtím, než se tak tomuto žánru začalo říkat. *Kroniky Prydainu* jsou v podstatě příběhem o dospívání, v němž se mísí velšské legendy s epickou fantasy, a mou tehdejší představivost desetiletého dítěte zcela pohltily od okamžiku, kdy jsem otevřel *Knihu tří zjevení*. Jisté ozvěny Alexanderova Tarana, sirotka a učně chovatele prasat neustále sužovaného otázkami ohledně minulosti a pochybnostmi o budoucnosti, najdeme i v mém hlavním hrdinovi Vélínovi. Zatímco Lloyd Alexander zažehl mou lásku k fantasy, David Gemmell svým vynikajícím akčním, ale zároveň také úžasně melancholickým příběhem *Vlk ve stínu*, v němž smíchal western s fantasy, zajistil, že bude tato láska pokračovat až do dospělosti. (...)

Co vás na žánru epické fantasy okouzlo autorsky? Studoval jste středověké dějiny, uvažoval jste někdy o čistě historickém románu?

Četl jsem spoustu historických románů, ale ještě jsem nedostal chuť nějaký napsat — i když už ve mně klíčící nápad na historickou detektivku, takže kdo ví? Nicméně v tomto okamžiku by to pro mě bylo příliš omezující; musel bych strávit dlouhou dobu výzkumem a zaseknout se na událostech

doložených prameny, které se tedy nemohou měnit. Epická fantasy dává spisovateli prostor, aby vytvořil dějiny vymyšleného světa, díky čemuž má místo pro napětí, podívanou a kombinaci témat, které by mu byly jako autorovi historického románu odepřeny.

(...)

Píseň krve se na rozdíl od běžných epických fantasy vyhýbá většímu množství úhlů pohledu, namísto toho se zaměřuje na vyprávění příběhu z Vélina hlediska. Jaké jsou výhody a omezení tohoto přístupu?

Základní výhodou je, že v průběhu poměrně dlouhého příběhu umožňuje důkladnější prozkoumání postavy; vidíme Vélinovu cestu k dospělosti se všemi jejími četnými strastmi, což doufám na konci příběhu vyvolá ve čtenáři větší emocionální odezvu. Jediný úhel pohledu započatý v dětství umožňuje autorovi fantasy přistupovat k budování svého světa více příběhově; učíme se o politice a historii Vélina světa zároveň s ním, vyhneme se tak obávanému informačnímu popisu. Nevýhodou je, že se toho hodně musí udát „mimo záznam kamery“, což je důvod, proč má pokračování knihy, v němž se rozsah příběhu výrazně rozrostl, místo jednoho hned čtyři úhly pohledu. (...)

Měl jste od začátku v hlavě celkový plán toho, jak trilogie skončí, nebo jste příběh vymýšlel za pochodu?

Jak jsem už řekl, měl jsem jen jednostránkový náčrt děje první knihy. Osnovy druhé a třetí knihy jsou mnohem rozsáhlejší, každá má přes čtyři tisíce slov. Jak jsem zmínil, často od nich odbočuju, když během psaní knihy najdu ten nejlepší způsob, jak rozvíjet děj a postavy. Nicméně, jako autoři *Ztracených*, vždycky mám v hlavě celkový obrys příběhu a vím, jak všechno skončí.

(...)

Redakčně upraveno a kráceno.

Zdroj: <http://www.orbitbooks.net/2013/07/09/exclusive-interview-with-blood-song-author-anthony-ryan-2>

Anthony Ryan: „Dlouhá noc aneb jak mi vyšla kniha“

Přestože jsem ve světě vydávání knih nováček, připadá mi, že jedním z jeho přetrvávajících mýtů je, že se úspěch dostaví ze dne na den. Všichni už jsme tu historku slyšeli: autor prvotiny získá obrovskou zálohu ještě předtím, než ovládne žebříčky bestsellerů, a žije šťastně až do smrti — rozvaluje se v bazénech peněz a nad ním se vznáší sbor andělů... Jako na každém mýtu, i na tomto vyprávění je špetka pravdy, někteří dříve neznámí autoři opravdu vydělali obrovské sumy peněz za to první, co napsali, ale měli bychom mít na paměti, že tyto příběhy jsou známé právě proto, že to byly výjimky. Většina spisovatelů stráví významný kus svého života nad prvním románem už jen tím, že ho nabízejí k vydání a těší se z vyhlídky na výrazně nižší náklady na výzdobu bytu poté, co budou následující roky odmítavé dopisy od vydavatelů a agentů plnit funkci tapet. Nicméně nejdůležitější a často opomíjenou součástí historky je jednoduše fakt, že každou knihu, kterou provázal úspěch ze dne na den, musel nejdříve někdo napsat a většinu z nás obyčejných smrtelníků trvá roky naučit se psát dobře.

Konkrétně v mém případě to bylo tak, že jsem někdy kolem svých dvaceti trávil čas psaním něčeho, co teď hodnotím jako příšernou gangsterskou detektivku, která si rozhodně všechna ta odmítnutí zasloužila. Navzdory rozpakům, s nimiž teď toto období posuzuji, musím mu přiznat jistou zásluhu v tom, že ze mě udělalo lepšího autora, stejně jako ve mně vzbudilo odhodlání neobtěžovat znovu vydavatelský průmysl dříve, než budu mít něco, co bude stát za to. Všechny spisovatelské zkušenosti, s jakoliv hroznými výsledky, přivádí autora blíž ke dni, kdy vytvoří něco, za co se nebude stydět.

V roce 2010 jsem dokončil epický fantasy román *Píseň krve* a konečně jsem cítil, že bych mohl mít to „něco“. Byl jsem si vědom toho, že tento pocit může pramenit z faktu, že jsem na knize pracoval šest a půl roku a tyto roky jsem nechtěl považovat za zbytečné. Mé tehdejší psaní bylo sporadické, tři nebo čtyři sta slov za den, když jsem měl dobrý týden, jinak mnohem méně. Plný pracovní úvazek a dálkové studium historie si vybraly svou daň a kladl jsem si otázku, jestli by psaní nemělo jít úplně stranou. Jenže něco na příběhu působení Vélina Al Sorny v Šestém řádu a nesčetné intriky Sjednoceného království mě stále vtahovaly zpět. I když jsem začal knihu sepsáním jednostránkové synopse — hlavně proto, abych sám sebe ubezpečil, že vím, jak to skončí —, netušil jsem, kolik toho o Vélinovi a jeho světě ještě zbývá odhalit, a taky jsem zjistil, že proces objevování je zábavný, i když, jak se ukázalo, i pěkně zdouhavý. Když jsem dokončil poslední verzi, rozhodl jsem se, že je vydavatelský průmysl zase jednou připravený poznat štědrost mé fantazie.

Ačkoliv jsem byl po své předchozí ostudě ještě pořád otrávený a ohledně celého procesu cynický, s nástupem roku 2010 jsem rukopis poslal agentovi a čekal na výsledky. (...) Odmítnutí střídalo odmítnutí, dokud jsem v průběhu následujícího roku neprošel přes každického agenta uvedeného v Příručce britských spisovatelů a umělců zabývajících se fantasy. Ne všechna odmítnutí měla jednotnou podobu formálních, předem připravených dopisů, některá byla dokonce pochvalná, ale pořád to byla odmítnutí, a jakkoliv otrlý už můžete být, odmítnutí vás mrzí vždy.

V té době jsem četl víc a víc o sílícím významu e-knih a všímал jsem si narůstajícího množství lidí, kteří během mého každodenního dojíždění vlakem čtou na čtečkách. Bylo také stále běžnější, že lidé vydávali své vlastní knihy v elektronické podobě bez pomoci tradičních nakladatelství. Jako mnoho spisovatelů, i já jsem byl vždycky opatrný, co se týče publikování na vlastní náklady, vnímal jsem to jako možnost pro zoufalé nebo naivní; historiky se jen hemží novými podvedenými autory, již přišli o značné částky za editaci a marketingové služby, které jsou buď k ničemu, nebo se dají získat zdarma. Bylo to to slovíčko „zdarma“, které se ukázalo být klíčem k mému rozhodnutí...

V červenci 2011 jsem zveřejnil *Píseň krve* na Smashwords, online službě, která zdarma distribuuje knihy největším prodejcům e-knih s výjimkou Amazonu, jenž provozuje svůj vlastní obchod Kindle. (...) Od července do prosince 2011 se *Píseň krve* přes Smashwords prodalo celých pět kusů a během té doby nezískala jedinou recenzi. Takže když jsem se v lednu 2012 rozhodl zveřejnit ji i na Kindle, bylo to s poměrně malým očekáváním.

První měsíc prodeje nebyl nijak působivý, přesto ve srovnání s předchozími zkušenostmi došlo k výraznému zlepšení — dvacet prodaných knih a pár velice pěkných recenzí. Začal jsem psát blog a dostal jsem několik potěšujících komentářů od čtenářů, včetně prvního z mnoha dotazů, „kde je pokračování“. Následující měsíc se prodeje zdvojnásobily a další měsíc přišel den, kdy jsem na základě procent z počtu prodaných knih dostal svůj úplně první honorář. Bylo to opravdu potěšující a bylo v tom jisté uznání, ale pořád jsem měl své zaměstnání a podle všeho mě čekalo i psaní pokračování. Teď bych měl zdůraznit, že ačkoliv jsem se vždycky chtěl stát spisovatelem na plný úvazek, měl jsem práci, která mě bavila, nedělalo mi problém platit účty a nikdy mě nelákala představa hladovění v podkroví, na to mám jídlo příliš rád. Viděl jsem tedy psaní hlavně jako „bokovku“, která by mi nabídla malé, ale vítané vedlejší příjmy. Tento plán se měl změnit, když zaměstnanec knihkupectví *Politics and Prose* ve Washingtonu DC, Lars Townsend, vybral *Píseň krve* do svého osobního projektu na podporu hodnotné četby v záplavě e-knih vydávaných samotnými autory. Na Larse kniha udělala takový dojem, že ji předal obchodnímu zástupci vydavatelství Penguin, kterého znal, a ten ji poslal vedoucí redaktorce Ace/Roc, sekce vydavatelství Penguin věnované sci-fi/fantasy, Susan Allisonové, od níž jsem v květnu 2012 dostal e-mail s dotazem, jestli bych se nechtěl sejít.

Takže to ráno už je tady, že? Dlouhá noc „úspěchu ze dne na den“ byla za mnou. No, ještě ne tak docela. Musel jsem si její nabídku chvíli promýšlet, zvážit pro a proti vzhledem k předchozímu publikování e-knihy ve vlastní režii, v němž se prodeje dostaly do bodu, kdy jsem potřeboval finanční poradenství, a to i bez využití reklamy nebo profesionální editace. A také zjištění, že jsem dosáhl

celoživotního snu, byl zvláštní pocit, směsice euforie a rozčarování. Ano, dostal jsem to, co jsem vždycky chtěl, ale život pokračoval, neobjevily se žádné sbory andělů ani okamžitě dostupné bazény plné peněz. Pořád jsem měl svou práci a dvě opravdu dlouhé knihy, které jsem měl napsat. To, co se ukázalo jako rozhodující, byla touha psát na plný úvazek a fakt, že jestli si někdy chci vydělávat na živobytí psaním, potřebuji se opřít o velkého nakladatele, potřebuji být v knihkupectvích a potřebuji prodat zahraniční práva.

Tak jsem v červenci 2012 s Ace podepsal smlouvu na tři knihy, a jak prodeje e-knihy během léta stále rostly a začaly přicházet nabídky zájemců o zahraniční práva, oznámil jsem svému zaměstnavateli, že chci na konci roku odejít. A tak jsem teď spisovatel na plný úvazek, užívám si svou novou profesi, i když s sebou samozřejmě, jako každá jiná, přináší určitý díl zklamání i jisté nevýhody, ale znamená také míru denní spokojenosti, která pramení z faktu, že dělám práci, jakou jsem vždycky dělat chtěl. Pořád žádný sbor andělů ani bazény plné peněz, a jestliže jsem přece jen příkladem úspěchu ze dne na den, pak jsem povinen říct, že tomu ránu trvalo dlouho, než přišlo, ale jsem rád, že už je tady.

Redakčně upraveno a kráceno.

Zdroj: <http://anthonystuff.wordpress.com/2014/05/14/the-long-overnight-or-how-i-became-a-published-author>